

Paisatge Sanzol

Una imatge d'una de les setze històries que formen l'espectacle 'Días estupendos', d'Alfredo Sanzol Foto: DAVID RUANO.

Dissabte a nit la gent es dedicava amb delícia optimista –i van fer bé– a ocupar el teatre de Salt, potser per intuïció, potser per coneixement, potser, fins i tot, per simples ganes de fugir, aquelles ganes enormes i ferotges que passi d'una vegada el maleït hivern. La veritat és que el fred ja no escruixia de manera irritant les pobres ànimes gironines i la idea projectada d'uns probables Días estupendos recorria l'aire mental del capvespre. El cas és que l'espectacle d'Alfredo Sanzol i la seva magnífica companyia d'actors no va decebre ningú, conferint la base essencial que arriba a proporcionar la bona convivència entre actors i públic: passar-s'ho la mar de bé; és a dir, divertir-se amb excel·lència. Però Días estupendos –la tercera part d'una trilogia que va començar amb Risas y

Destrucción i Sí, pero no lo soy– no és només un divertiment, sinó que va més enllà. Aquest tríptic es viu com un intent fantàstic, amb pics de badomeries, que tracta d'assolir, conèixer i comprendre això que pugui ser l'home. Una ambició que, a la fi, no resulta gens ambiciosa, ni pretensiosa, ni petulant, ans tot el contrari, és d'una frescor que respira joventut, alegria i naturalitat, molt allunyada d'estereotips que hom pugui arrossegat i, especialment, que desprèn una jovial amenitat.

Situats en el paisatge nostàlgic de Sanzol, a la vall d'Irati i Quintanavides, farcit d'alzines platejades, respirem l'estiu, un estiu al camp amb revetlla i platja, adolescència i joventut, una munió de personatges que van esbossant una setzena de situacions, de petites històries extremes que tenen la gran virtut d'explicar la vida amb dolls d'humor, i amb una enorme capacitat de sorprendre –saps que alguna cosa passarà però sempre acaba passant el que un no s'espera–; no hi ha lloc per a l'evidència preconcebuda i això dóna a l'espectacle un aire de frescor insuperable, i tanmateix sense renunciar mai a la veritat, perquè tot és real. Una brillant troballa la d'enllaçar els esquetxos sense deixar buit el quadre escènic, encadenant les petites mutacions dels personatges que van apareixent i que sovint no tenen res a veure, però alhora conserven el mateix to, la gestualitat, la veu i el vestuari, de manera que això dota el conjunt d'una fabulosa sensació de diversitat i cohesió. En fi, nit estupenda!

Publicat a:

-El Punt Comarques Gironines 22-03-2011 Pàgina 45

Font del document:

http://www.elpunt.cat/noticia/article/5-cultura/19-cultura/386230-paisatge-sanzol.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=mesCultura&utm_source=rss&utm_medium=mesCultura&utm_campaign=rss